

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. Благоевград, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети май през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело №
20231200500320 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 317 от ГПК.

Депозирана е въззивна жалба от адв. В. С. –назначена за особен представител на О. Г. К.,
ЕГН *****, с адрес гр. Б. ..., срещу Решение № 652 от 14.11.2022 г., постановено по гр.
дело № 2536/2021 г., по описа на Районен съд - Благоевград.

Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност на първоинстанционното
решение поради необоснованост, противоречие с материалния закон и допуснати
съществени нарушения на процесуалните правила, за което се излагат следните доводи:

Посочено е, че на първо място не споделя крайния извод на първоинстанционния съд
относно основателността на така предявения иск. Посочва, че при тълкуване на
предвиденото в чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК изключение от изключението се стига до извода, че се
има предвид прекратяване на изпълнителното дело, когато всички дължими суми по него
суми /включително таксите и разноските/ са платени, като видно от използваната
формулировка законодателят не прави разлика относно техния произход. Сочи, че е
безспорно обстоятелството, че по изпълнителното дело след постъпилото от длъжника
плащане са останали неиздължени такси и разноски съгласно ТТРЗЧ., т.е. не е изплатено
всичко по делото и съответно същото не е било прекратено на това основание. Поради тази
причина счита, че липсва и основание тези такси да бъдат възложени в тежест на въззивника
в настоящия процес.

Твърди, че основен принцип е, че таксите и разноските в процеса се заплащат авансово от

активния процесуален субект /взискателя/, като впоследствие биват събирани от длъжника/въззивника, в случай обаче, че са за негова сметка. В настоящият казус обаче счита, че процесите такси и разноски не са за сметка на длъжника/въззивника. Дори и да се приеме обратното, то длъжника/въззивника би бил длъжен да ги възстанови на взискателя, ако последният на първо място ги беше извършил, като посочва, че такова обстоятелство в случая не е налице. Взискателят не е извършил никакви разноски във връзка с процесното изпълнителното дело. Посочва, че съгласно горесцитираните разпоредби от ТТРЗЧ., както и дадения отговор на единадесети въпрос от *Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2 / 2013 г. на Върховен касационен съд, ОСГТК*, таксите по изпълнението се дължат от взискателя и се събират авансово от частния съдебен изпълнител /чл. 80 ЗЧ./. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 6 ГПК съдебният изпълнител прекратява изпълнителното производство, когато не са заплатени дължимите авансово такси и разноски по изпълнението. Сочи се, че прекратяването на производството поради невнасяне на дължимите от взискателя авансови такси и разноски е една правна възможност, а в чл. 79, ал. 2 ГПК изрично е уредена другата възможност: когато таксите по изпълнението не са внесени от взискателя, те да бъдат събрани от длъжника. Позицията се на разпоредбата в чл. 79, ал. 3 ЗЧ. и процесуалната възможност за несъбраните такси частният съдебен изпълнител да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 ГПК срещу взискателя. Ако взискателят не е внесъл авансово дължима такса, частният съдебен изпълнител я събира от длъжника съгласно чл. 79, ал. 2 ГПК, когато длъжникът отговаря за тази такса. Когато длъжникът не отговаря за тази такса, частният съдебен изпълнител може да претендира плащането ѝ от взискателя по реда на чл. 410, ал. 1 ГПК, независимо от размера на таксата.

Посочва, че с горесцитираните мотиви ВКС приема, че съдебният изпълнител разполага с три възможности, когато е налице неплащане на дължими такси и разноски съгласно ТТРЗЧ., а именно: 1. да прекрати изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 6 ГПК; 2. да ги събере от длъжника в хода на изпълнителния процес и на основание чл. 79, ал. 2 ГПК /което предполага да са налице две предпоставки: взискателят да не е заплатил таксите съгласно ТТРЗЧ. авансово и да е налице образувано изпълнително дело и съответно да бъдат извършени изпълнителни действия въпреки това. При наличието на тези предпоставки съдебният изпълнител „събира“ в хода на започналото вече принудителното изпълнение тези дължими такси и разноски от длъжника /ако същите са за негова сметка/, като се ползва с привилегията по чл. 136, т. 1 ЗЗД/; 3. да поиска издаването на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 ГПК срещу взискателя.

Излага, че съдебният изпълнител нито е прекратил изпълнителното производство поради неплащане от страна на взискателя на дължимите авансово такси, нито е събрал същите в хода на изпълнителното производство от длъжника, а се е снабдил със заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК срещу длъжника, с каквато възможност Ч. не разполага.

Отделно от гореизложеното, дори да се приеме, че процесите такси и разноски по изпълнението са за сметка на длъжника, то не споделя извода на първоинстанционния съд, че същите са дължими поради следното:

Посочва, че според задължителната съдебна практика точното начисляване и събиране на дължимите такси за отделните изпълнителни действия съобразно тарифа по чл. 78, ал. 2 ЗЧ. е задължение на частния съдебен изпълнител. Неизпълнението на тези задължения представлява несъответствие между правно дължимото и фактическото поведение, т.е. налице е противоправно поведение от страна на съдебния изпълнител.

Не споделя изводите на първоинстанционния съд, изложени в обжалвания съдебен акт, че начисляването на процесните такси и разноски е извършено при съблюдаване на законовите и подзаконовите разпоредби, респективно, че същите са дължими от въззивника. Напротив - всички действия, извършени от въззиваемия след връчването на ПДИ, са били извършени и възложени в тежест на въззивник незаконосъобразно.

Твърди, че общ принцип на правото е, че се дължи възнаграждение само при наличие на насрещна престация, като това възнаграждение е еквивалентно на извършената работа/услуга. Твърди се, че в конкретния случай присъдената сума е погасена изцяло и доброволно от въззивника/длъжника директно в полза на кредитора, като в крайна сметка вземането му е било удовлетворено изцяло. Сочи, че при този начин на изпълнение съдебният изпълнител не е извършил никакви изпълнителни действия по смисъла на чл. 78, ал. 1, т. 1 от ЗЧ. с цел принудително събиране на вземането посредством някой от предвидените в закона изпълнителните способности. В тази връзка посочва, че всички извършени от съдебния изпълнител последващи действия се явяват безпредметни и ненужно извършени, респективно таксувани. Твърди, че по този начин въззивникът/длъжникът неоправдано е бил обременен с множество такси и разноски за връчвания на съобщения, налагане на възбрана и заповед, извършване на множество справки за притежавано имущество и други, които не са довели до никакъв резултат за събиране на дължимото и са се оказали напълно безпредметни и излишни.

Вън от гореизложеното не споделя и извода на първоинстанционния съд досежно дължимостта на таксата по т. 26 ТТРЗЧ. поради следното:

Сочи се, че по аргумент от чл. 79 ал. 1 т. 3 ГПК - нормата е въведена след постановяване на решението на ВКС, касаещо дължимостта на таксата по т. 26 ТРЗЧ. - *Решение № 640/04.10.2010 г. по гр. дело № 920/2009 г. на ВКС, IV г.о.*, длъжникът не носи отговорност за разноски по изпълнението, които са направени за неприложени изпълнителни способности. Безспорно в практиката се приема, а и самият текст на т. 26 ТТРЗЧ. определя тази такса като резултатна - размерът ѝ зависи от събраната в производството сума. Спорно в практиката е съдържанието на понятието „събрана“.

Сочи, че изпълнителното производство започва с покана към длъжника да изпълни доброволно дължимото. В тази фаза съдебният изпълнител не може да предприеме каквото и да било действие на принуда - заповедта и възбраната обезпечават, но не реализират принудително събиране на вземането. Съдебният изпълнител е овластен единствено да администрира производството, осигурявайки възможност на длъжника да плати доброволно. Същевременно ТТРЗЧ. предвижда такса за всяко подготвително действие - образуване на

изпълнителното производство, връчване на покана за доброволно изпълнение. Тези такси не са разходоориентирани. Те се дължат независимо дали и какви разходи прави частният съдебен изпълнител, за да комплектува книгата в дело и да осигури връчване на покана за доброволно изпълнение. Както е посочено вече очертаните действия в случая са били необходими, но и се оказват достатъчни, за да бъде извършено доброволното плащане. С други думи, за осъществяването на необходимите действия от съдебния изпълнител, той е събрал нормативно предписаното възнаграждение, каквото представлява всяка една такса независимо от механизма за нейното формиране. От друга страна се сочи, че визирайки като граница на отговорността за разноси необходимите за реализация на изпълняемото право нормата на чл. 79 ал. 1 т. 3 ГПК не държи сметка дали вискателят е могъл да предвиди невъзможността за успешна реализация на предприятия изпълнителен способ. Следователно, законът ограничава отговорността на длъжника на основата на обективен критерий, възлагайки в негова тежест само разноските, довели реално до реализация на изпълняемото право. При положение, че длъжникът е освободен от разноси дори и вискателят обективно да е бил лишен от възможност да предвиди изхода от предприятия и обезпечен от него изпълнителен способ, няма разумна причина върху длъжника да бъде възложена такса, пряко произтичаща от предпочитанието на вискателя да потърси съдействие от частен съдебен изпълнител. Такава такса е недължима на държавен съдебен изпълнител, когато длъжникът съобрази поведението си с отправената му покана да заплати доброволно сумата - чл. 53 ал. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата. Твърди се, че няма основание по пътя на тълкуването при едни и същи обстоятелства - неизпълнено доброволно притезание преди образуване на изпълнителното производство, длъжникът в производство пред частен съдебен изпълнител да бъде третиран различно от длъжник в производство пред държавен съдебен изпълнител. Счита, че различното третиране не може да бъде обосновано и с начина за формиране на възнаграждението за частния съдебен изпълнител. Посочва, че самият закон отрича принципно установена като дължима такса за опис, когато това действие е извършено в срока за доброволно изпълнение - чл. 79 ал. 3 ГПК (също въведена след постановяване на цитираното решение на ВКС с редакция в ДВ бр. 49/2012 г.).

Посочва, че със същия закон е изменен и текстът на чл. 83 ал. 2 ЗЧ. като изрично е въведено ограничение в размера на допустимото възнаграждение, формирано от пропорционални такси - до 1/10 от размера на задължението. Сочи, че с това правило изрично е лимитиран интересът на частния съдебен изпълнител без оглед обстоятелството какъв обем от действия, предполагащи формиране на пропорционална такса, е осъществил. Същевременно нормата на чл. 78 ал. 1 ЗЧ. разграничава таксата според естеството на предприетите действия — изпълнителни и други.

Следователно основание за таксата, утвърдена като източник на възнаграждение за частния съдебен изпълнител, е извършено от него действие. Както бе посочено вече за извършените от частния съдебен изпълнител действия, обуславящи изрично предписана такса (чл. 82 ЗЧ.) във фазата на доброволно изпълнение е предвидено възнаграждение.

Излагат се довади, че доброволно извършеното плащане не произтича от извършено от частния съдебен изпълнител действие, за да бъде налице предписаното от чл. 78 ал. 1 т. 2 ЗЧ. основание за начисляване на такса. Ето защо както буквалното, така и смисловото тълкуване, налагат терминът „събрана“ да се тълкува като постигнат резултат от предприето изпълнително действие (реализиран изпълнителен способ). Сочи, че извършеното доброволно плащане изключва възможността за последваща принуда, поради което и не обосновава дължимост на резултатната такса по т. 26 ТТРЗЧ. *(в този смисъл Решение № 1698/01.07.2022 г., постановено по в. гр. д. № 20221100504354 по описа за 2022 година на Софийски градски съд).*

Моли въззивният съд да постанови решение, с което да отмени обжалваното Решение № 652 от 14.11.2022 г., постановено по гр. д. № 2536/2021 г; по описа на Районен съд - Благоевград като неправилно и произнасяйки се по съществото на спора, да отхвърли изцяло така предявения иск от страна на В. Й. Т. - Частен съдебен изпълнител с рег. № 795 с район на действие против О. Г. К., ЕГН *****, с адрес гр. Б. ..., като неоснователен.

Моли да бъде определено и постановено да бъде изплатено адвокатско възнаграждение на адв. В. И. С. – АК в качеството ѝ на особен представител на въззивника О. Г. К. за осъществяване в негова полза на правна защита и процесуално представителство пред ОС-Благоевград.

С въззивната жалба не се представят писмени доказателства, не се правят и доказателствени искания.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор по подадената въззивна жалба от насрещната страна по жалбата- адв. С. Б. – пълномощник на В. Й. Т. – Ч. с рег №795, район на действие Окръжен съд – Благоевград, с адрес на кантората в гр. Благоевград, ул. Т.Ал. ..., в който се посочва, че оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна. Счита, че първоинстанционното съдебно решение е правилно и обосновано, постановено при стриктно спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Изложените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение поради необоснованост, противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила са неоснователни и необосновани, като конкретните съображения в тази връзка са следните:

На първо място счита изцяло за неоснователни наведените във въззивната жалба оплаквания, че първоинстанционният съд неправилно е уважил исковата претенция на ищцата, тъй като съдебния изпълнител не е прекратил изпълнителното дело поради невнасяне на авансовите такси от вискателя, вискателя е сторил разноски по изпълнителното дело, такива не са били събрани по самото дело и неоснователно за дължимите такси по ТТРЗЧ. съдебния изпълнител се е снабдила със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК. Счита, че всички изложени в тази връзка доводи

и твърдения са изцяло неоснователни, а и неотносими към правилността на съдебния акт.

Посочва, че действително, съгласно чл. 73, ал.3 във вр. с чл. 76, ал.1 от ГПК и чл. 80 от ЗЧ. таксите и разноските по изпълнението се дължат авансово от взыскателя. В последствие същите се начисляват за сметка на длъжника и се събират от него - чл. 79, ал. 1 и ал. 2 от ГПК. Сочи, че обстоятелството, че таксите не са събрани авансово от взыскателя по изп.дело не освобождава длъжника от отговорност за тяхното заплащане на Ч., нито води до неоснователност на уважената от първоинстанционния съд искова претенция, а точно обратното - обуславя правния интерес на ищеца.

Твърди, че така от една страна, както е приел и първоинстанционният съд съгласно чл. 81 от ЗЧ. дължимите авансови такси по изпълнението при възлагане за събиране на публични държавни и общински вземания не се внасят от взыскателя а се събират от длъжника. Независимо от това счита, че дори да се приеме, че таксите са били дължими авансово от взыскателя - Община Благоевград, то отново доводите във въззивната жалба се явяват неоснователни.

Излага, че таксите по изпълнението представляват дължимото в полза на Ч. възнаграждение, което е нормативно установено. Съгласно чл. 80 ЗЧ. дължимите на частния съдебен изпълнител такси се внасят авансово. Те се събират от взыскателя, но предварителното им внасяне няма значение за законосъобразността на извършените от частния съдебен изпълнител изпълнителни действия.

Посочва, че съгласно чл. 433, ал. 1, т. б ГПК съдебният изпълнител прекратява изпълнителното производство, когато не са заплатени дължимите авансово такси и разноски по изпълнението, но извършените въпреки това изпълнителни действия не са порочни. Прекратяването на производството поради невнасяне на дължимите от взыскателя авансови такси и разноски е правна възможност, наред с уредената в чл. 79, ал. 2 ГПК друга възможност, когато таксите по изпълнението не са внесени от взыскателя, те да бъдат събрани от длъжника. Посочва, че в случая таксите по изп.д. №393/2018 год. по описа на Ч. В. Т. не са авансирани от взыскателя, като въпреки това частният съдебен изпълнител е извършил съответните изпълнителни действия, обосноваващи тяхната дължимост. При това положение твърди, че е налице хипотезата на чл. 79, ал.2 ГПК и таксите следва да бъдат събрани от длъжника, като кредитор на вземането е частният съдебен изпълнител.

Сочи, че въпреки, че таксите са за сметка на длъжника същите не могат да бъдат събрани от Ч. служебно по изпълнителното дело чрез насочване на изпълнение върху имуществото на длъжника. Това е така, тъй като взыскателя по това дело вече е удовлетворен изцяло.

Твърди се, че с Уведомление вх.№19982/12.10.2020 год. взыскателя - Община Благоевград взыскателя - Община Благоевград е уведомил ищцата, че задълженията по АУЗД, предмет на изпълнителното дело са погасени след образуване на изпълнителното дело, като е направено искане за прекратяване на делото след като бъдат събрани дължимите към Ч. такси. В тази връзка сичта, че са неоснователни твърденията във въззивната жалба, че изпълнителното дело не е било прекратено, тъй като са останали неиздължени такси към Ч..

Позовава се на разпоредбата на чл. 433, ал.1, т. 2 - когато вискателят поиска това писмено настъпва по силата на закона. Посочва, че след като вискателят е потвърдил погасяването на дълга и е поискал прекратяване на производството, изпълняемо право вече няма. Това изключва възможността за продължаване на изпълнително производство и за осъществяване на нови изпълнителни способи. Ако съдебният изпълнител счита, че вискателят или длъжникът имат някакви задължения към него, той може да заяви претенциите си към тях по реда, предвиден за всички правни субекти, но не й сам да ги упражни в производство, чието продължаване е лишено от основание поради погасяване на изпълняемото право /Решение № 60273 от 10.12.2021 г. по гр. д. № 2413 /2021 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение/. След като вискателя е уведомил Ч., че е удовлетворен и е поискал писмено прекратяване на изпълнителното дело, то същото е било прекратено и Ч. няма възможност да поддържа висиящността на процеса, за да събере от длъжника дължимите такси за принудителното изпълнение.

Посочва, че в разпоредбата на чл. 433, ал. 2 ГПК е посочено, че изпълнителното производство приключва с изпълнение на задължението и събиране на разноските по изпълнението, но тази норма има предвид единствено удовлетворяване на вискателя във връзка с направените от него разноски. Твърди се, че е абсолютно недопустимо да се поддържа висиящност на изпълнителния й процес без наличие на фигурата на вискателя (тъй като той е изцяло удовлетворен) и да се извършват изпълнителни действия срещу имуществото на длъжника, имащи за единствена цел удовлетворяване на съдебния изпълнител. Израз на тази забрана е разпоредбата на чл. 79, ал. 3 ЗЧ., съгласно която "за дължимите неплатени такси и разноски частният съдебен изпълнител може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 от ГПК независимо от техния размер." Съществуването на тази правна възможност безспорно доказва, че за да предприема в своя полза изпълнение, когато вискателят вече е удовлетворен, съдебният изпълнител се нуждае от изпълнително основание /е този смисъл е например Решение № 7294 от 30.10.2019 г. по в. гр. д. М 14096 /2018 г. на ГО ЧЖ I състав на Софийски градски съд/. Предвид изложеното, поради факта, че вискателя вече е изцяло удовлетворен твърди, че Ч. е длъжен да прекрати изпълнителното производство и няма право да поддържа висиящността на процеса само и единствено с цел събиране на вземането си за такси и разноски по изпълнението.

Твърди, че според чл. 79, ал.3 ЗЧ. - за дължимите неплатени такси и разноски частният съдебен изпълнител може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 от ГПК независимо от техния размер. Видно от съдържанието на цитираната разпоредба е, че не въвежда ограничение спрямо лицата срещу които Ч. може да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение - вискателя или длъжника. Изразява становище, че пасивно материалноправно легитимиран да отговаря за вземанията на Ч. в хипотезата на чл. 79, ал. 3 от ЗЧ. е длъжника, когато отговаря за тази такса, а когато длъжника не отговаря за тази такса частният съдебен изпълнител може да претендира плащането й от вискателя.

Сочи, че приетото в т.11 от ТР №2/26.06.2015 год. разрешение не дава друго тълкувание на

тази разпоредба. Становището възприето в тълкувателното решение касае случаите в които дължимите такси не са внесени авансово от взыскателя и когато длъжника не отговаря за тях, като е прието че когато взыскателят не е внесъл авансово дължима такса и същата не подлежи на събиране от длъжника, Ч. може да се претендира плащането ѝ от взыскателя по реда на чл. 410 ГПК. С ТР не е призната възможността за снабдяване на Ч. със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК във всички случаи единствено срещу взыскателя, а само в случаите, в които длъжника не отговаря за таксите.

Действително в решението се сочи, че в останалите случаи таксата се събира от длъжника по реда на чл. 79, ал. 2 от ГПК, но както вече беше посочено по-горе с оглед пълното удовлетворяване на взыскателя по изп.д. №393/2018 год. Ч. не може да събере служебно таксите по делото от длъжника и да предприеме действия по принудително удовлетворяване на собственото си вземане, като с тази цел поддържа висиящността на процеса. Той е длъжен да прекрати изп.дело. като в този случай разполага с възможността на основание чл.79. ал.3 от ЗЧ., да защити правата си. като поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410. ал.1 от ГПК за дължимите неплатени такси и разноски, независимо от техния размер. /В този смисъл е налице многобройна съдебна практика, формирана по отменени като незаконосъобразни откази на Ч. да прекрати изпълнителното дело поради наличието на неплатени такси към него/.

Посочва се, че изложените обстоятелства — невнесени авансово такси от взыскателя и неговото пълно удовлетворяване по изп.дело №393/2018 год. по описа на Ч. В. Т., представляващо основание за прекратяване на изпълнителното производство и обосноваващо невъзможност за Ч. да поддържа висиящността на процеса и да събере дължимите от длъжника такси по реда на чл. 79, ал. от ГПК, обосновават правният интерес от предявяване по пътя на заповедната процедура, респ. посредством исков процес на вземането, представляващо такси и разноски по изпълнителното производство, дължими от длъжника на съдебния изпълнител. Ето защо счита, че исковата претенция на ищцата е допустима и основателна и като такава правилно е уважена от първоинстанционния съд, а наведените в обратна насока оплаквания във въззивната жалба са изцяло неоснователни.

На следващо място счита за неоснователни оплакванията във въззивната жалба, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че начислените такси по ТТРЗЧ. за извършени действия по изп.дело №393/2018 год. са за сметка на длъжника, тъй като последния е заплатил доброволно на взыскателя цялото задължение към него.

Твърди, че съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в изрично посочените в т. 1, 2 и 3 хипотези, които не са налице в настоящия случай.

Излага, че плащането от длъжника е извършено много след образуване на изп.дело №393/2018 год., поради което и твърденията в жалбата за „доброволно плащане“ от страна на длъжника са изцяло неоснователни. Действително, длъжника е заплатил директно на взыскателя задълженията си по Акт за установяване на задължение по декларация/АУЗД/ №DT000338/23.11.2017 г. на Община Благоевград. Въпреки това в периода от образуване на

изпълнителното дело до неговото прекратяване са извършени редица действия от Ч., насочени към принудително събиране на дълга. Всички тези действия са извършени преди да бъде заплатено задължението и съответно не са били ненужни както се твърди във въззивната жалба. При плащане след започнало принудително изпълнение всички такси и разноски са за сметка на длъжника, както е и в процесния случай. Изложеното се отнася и за начислените авансово такси във връзка с прекратяване на изпълнителното дело, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 3 от ГПК, Ч. е длъжен служебно да вдигне наложените запори и възбрани при прекратяване на изпълнителното дело. Доколкото обаче таксите и разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, то за да бъдат фактически изпратени съответните съобщения за вдигане на наложените запори е необходимо длъжника да е заплатил таксите за тях, каквото плащане в случая не е извършено. Въпреки това се посочва, че тези суми са дължими от длъжника, защото вдигането на запорите е законова последица от прекратяване на изпълнението. Твърди, че изпращането на съобщенията е обусловено от заплащането на таксите за това изпълнително действие. Ето защо предвид изложеното счита, че наведените във въззивната жалба доводи за недължимост на процесните такси по изпълнението от страна на длъжника са изцяло неоснователни.

На следващо място счита за неоснователни и необосновани оплакванията във въззивната жалба срещу изводите на първоинстанционния съд относно дължимостта на таксата по т. 26 от ТТРЗЧ..

Счита за неоснователно твърдението, че след като длъжника е заплатил задължението си по изпълнителното дело директно към взыскателя, то не се дължи към Ч. таксата по т.26 от ТТРЗЧ., представляваща такса за изпълнение на парично задължение, тъй като това задължение не е изпълнено чрез него. Тази такса се дължи по всяко изпълнително дело за парични притезания, независимо от начина, по който е събрана сумата - платена директно на взыскателя или чрез сметка на съдебен изпълнител. Сочи се, че решение №640/04.10.20 Юг. по гр.дело №920/2009 г. наВКС, IV г.о., постановено по чл.290 ГПК е разрешен правния въпрос по приложението на чл.26 от Тарифата за такси и разноски към ЗЧ. и в частност: дължи ли се такса по чл.26 от Тарифата по всяко изпълнително дело за парични притезания, независимо от начина, по който е събрана сумата - платена директно на взыскателя или чрез сметка на съдебен изпълнител. С това решение е прието, че съгласно чл.79. ал.1 ГПК. разноските по изпълнението са за сметка на длъжника с изключение на случаите, когато делото се прекрати съгласно чл. 433 ГПК. освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство или изпълнителните действия бъдат изоставени от взыскателя или отменени от съда. Плащането е направено след започване на изпълнителното производство, когато длъжникът е погасил задължението си след предявяване на изпълнителния лист от взыскателя пред съдебния изпълнител - съгласно чл. 426. ал.1 ГПК. изпълнението започва, когато взыскателят поиска писмено от съдебния изпълнител да пристъпи към изпълнение на основание представен изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение. Изключение от този принцип се съдържа в чл.53, ал.2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс,

съгласно който текст държавният съдебен изпълнител не събира такса върху сумата, която длъжникът е погасил в срока за доброволно изпълнение. Прието е, че в случаите, когато изпълнението се извършва от частен съдебен изпълнител, длъжникът дължи такса и при плащане в срока за доброволно изпълнение. Прието е също, че таксата върху събраната сума за изпълнение на парично вземане по чл. 26 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители, по общото правило на чл. 79. ал.1 ГПК е за сметка на длъжника, платил след започване на изпълнението, независимо дали е извършил плащането пряко на вискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело. В същата насока е разрешението на правния въпрос, дадено в решение № 82/08.05.2012 г. по гр.дело № 1891/2010 г. на ВКС, IV г.о.; Решение № 266 от 19.12.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1427/2012 г., IV г. о.; Решение №132/25.03.2015г. по в.гр.дело №1178/2015 г. на Старозагорския окръжен съд; Решение от 17.11.2014 г. по в.гр.дело № 580/2014 г. на Сливенския окръжен съд; Решение № 206/13.06.2019 по в. гр.дело №321/2019 г. на Пернишки окръжен съд и др. Ето защо твърденията на особения представител на въззивника за недължимост на таксата по т.26 от ТТРЗЧ. са неоснователни и не обосновават извод за неправилност на обжалвания съдебен акт.

Счита, че предвид събраните в първоинстанционното производство доказателства и анализа на приложимите материалноправни разпоредби на закона, първоинстанционният съд правилно е уважил частично предявените искиове и е осъдил ответника да заплати сумата от 321.58 лв. с ДДС, представляваща дължими и незаплатени такси по изп.д. №393/2018 год. по описа на Ч. В. Т. ведно с разноските в исковото и заповедното производство, съответно на уважената част от исковите.

Твърди се, че от събраните в първоинстанционното производство доказателства се е установило от фактическа страна, че ищцата В. Й. Т. упражнява дейност като Частен съдебен изпълнител, регистриран под № 795 на Камарата на частните съдебни изпълнители, с район на действие Окръжен съд Благоевград, на частните съдебни изпълнители, с район на действие Окръжен съд Благоевград. Твърди се също така, че се е установило, а и не е спорно по делото, че на 08.10.2018 год. пред ищцата, в качеството ѝ на частен съдебен изпълнител по възлагателно писмо за събиране на публично вземане от Община Благоевград, на основание чл.2, ал.2 и ал. 3 от ЗЧ. във връзка с чл. 163, ал.1 и чл. 209, ал.1 и ал.2, т. 3 от ДОПК Община Благоевград е възложила на ищцата за събиране задълженията на ответника в настоящето производство О. Г. К. по Акт за установяване на задължение по декларация/АУЗД/ №DT000338/23.11.2017 г. на Община Благоевград. Установило се е, че за принудително събиране на тези вземания е било образувано изп.д №393/2018 год. Не се спори в производството и е доказано от материалите по представеното към настоящето дело, изп.д. №393/2018 год. по описа на Ч. В. Т., че на ответника като длъжник в производството е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх.№22379/14.11.2018 год. в която е указан размера на задължението, включително и дължимите по изп.д. такси и разноски към датата на поканата, която е редовно връчена на 23.11.2018 год.

Твърди, че се е установило от материалите по изпълнителното дело, че длъжника не е

извършил плащане в срока за доброволно изпълнение, което е наложило предприемането на последващи действия за установяване имущественото състояние на длъжника, действия по изпращане на книжа и документи и налагане на заповед с оглед принудително събиране на вземането. Посочва се, че по делото се е доказало, че с Уведомление вх.№19982/12.10.2020 год. взыскателя - Община Благоевград е уведомил ищцата, че задълженията по АУЗД, предмет на изпълнителното дело са погасени след образуване на изпълнителното дело, като е направено искане за прекратяване на делото след като бъдат събрани дължимите към Ч. такси. Посочва се, че с оглед изпълнението на парично задължение, ищцата е начислила по изп.дело и такса по т. 26 от ТТРЗЧ. за сметка на длъжника. Твърди се, че от материалите по приетото изп.д. №393/2018 год. и от заключението на вещото лице по приетата по делото пред първата инстанция ССЕ се е установило, че взыскателя не е заплатил авансово дължимите към Ч. такси за извършените по изпълнителното дело действия.

Посочва, че във връзка с дължимите по изпълнителното дело такси, които не са били заплатени авансово от взыскателя, по делото се установи, че ищцата е изготвила Сметка №38448/04.03.2021 год., в която са посочени извършените действия по изп.дело и начислените такси по т.3,4,5,10,26,31 от ТТРЗЧ., а именно такса по т.3 от ТТРЗЧ. /извършване на всяка справка за длъжника и неговото имущество/ - общо 30.00 лв. без ДДС; такса по т.4 от ТТРЗЧ. /изпращане по пощата на призовка, препис от жалба, уведомление и книжа/ - общо 20.00 лв. без ДДС; такса по т.5 от ТТРЗЧ. /изготвяне и връчване на книжа/ - общо 100.00 лв. без ДДС; такса по т.10 /искане до съдията по вписвания за вписване или вдигане на възбрана/ - 30 лв. без ДДС; такса по т.26 от ТТРЗЧ., в размер на 87.98 лв. без ДДС; допълнителни разноски по т.31 от ТТРЗЧ. в размер на 32.70 лв. без ДДС; С начисляването на 20%ДДС вземането се равнява на общата сума от 354.28 лв. Установи се, че на длъжника е изпратено Съобщение с изх.№ 7178/09.03.2021 год. ведно с изготвената сметка за дължимите такси по изпълнителното дело, като е посочен срок за плащане и уведомление, че при неплащане на задължението в дадения срок, Ч. ще поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Същото е редовно връчено на длъжника на дата 17.03.2021 год. Посочва, че се е установило, че в указания срок длъжника О. Г. К. не е заплатила дължимите от нея такси по изпълнително дело №393/2018 год. Посочва се, че поради липсата на плащане на дължимите такси по изпълнителното дело и предвид предоставената в чл. 79, ал. 3 от ЗЧ. възможност ищцата е подала срещу ответника пред Районен съд - гр. Благоевград Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 20.04.2021 год., като със Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр. д. № 1002/2021 год. по описа на Районен съд - гр. Благоевград ответника е осъден да заплати претендираните в настоящето производство суми. С оглед връчване на заповедта за изпълнение на длъжника по реда на чл. 47 от ГПК и на основание чл. 415, ал.1, т.2 от ГПК, ищцата е депозирала в срок иск по реда на чл. 422 от ГПК за установяване на вземането си.

От така установените от фактическа страна обстоятелства, счита, че по делото пред първата инстанция се установи и доказва по безспорен и несъмнен начин, че са налице всички

предпоставки за уважаване на исковата претенция и същата правилно е уважена от първоинстанционния съд с обжалвания съдебен акт. Твърди се, че безспорно е установено, че начислените по изп.д. №393/2018 год. такси са за сметка на длъжника. Посочва се, че съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в изрично посочените в т. 1, 2 и 3 хипотези, които не са налице в настоящия случай. Съгласно ал. 2, когато таксите не са внесени от взыскателя, се събират от длъжника. Същевременно таксата по т.26 от Тарифата се дължи по всяко изпълнително дело за парични притезания, независимо от начина, по който е събрана сумата - платена директно на взыскателя или чрез сметка на съдебен изпълнител. Твърди се, че безспорно са установени от събраните по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по ССЕ са извършените от Ч. действия и размера на начислените такси, поради което считам, че исковата претенция е безспорно доказана по основание и по размер. Посочва се, че безспорно е установено по делото и обстоятелството, че ответника не е заплатила дължимите такси по изпълнителното дело, за които е издадена процесната Сметка №38448/04.03.2021 год. Твърди се, че безспорно са доказани и предпоставките за заплащане на тези такси от длъжника, тъй като от материалите по делото се установи, че в съответствие с изискванията на чл. 79, ал. 1 от ТТЗЧ. за същите е изготвена и връчена на длъжника Сметка №38448/04.03.2021 год. Сочи се, че с установяване на извършените от Ч. действия по образуваното срещу ответника изпълнително дело, размера на таксите начислени съобразно изискванията на ТТЗЧ., липсата на авансово плащане от взыскателя на тези такси, факта, че таксите са за сметка на длъжника по изпълнението, изготвянето и връчването на длъжника на сметка за дълга и липсата на плащане на задълженията по тази фактура от страна на длъжника, ищцата установи и доказва в настоящето производство, както основаниято, така и размера и дължимостта на претендираните суми, поради което и предявените от нея искове правилно са уважени от първоинстанционния съд.

С оглед на изложеното счита въззивната жалба за неоснователна, а обжалваното съдебно решение за правилно и обосновано, поради което Ви моли въззивният съд да постанови съдебния си акт като отхвърли изцяло въззивната жалба на адв. В. И. С. - АК Благоевград в качеството ѝ на особен представител на О. Г. К. с ЕГН ***** гр. Благоевград, против Решение № 652/14.11.2022 год. постановено по гр.д. № 2536/2021 год. по описа на Районен съд - гр. Благоевград и да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната му част с всички произтичащи от това правни последици.

Моли с оглед изхода на спора да бъдат присъдени и сторените съдебни разноси и за настоящата инстанция.

Към отговора на въззивната жалба не са приложени писмени доказателства, не са направени доказателствени искания.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция процесуалният представител на ответника поддържа изложеното в писмения отговор към въззивната жалба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на решението е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 ГПК, **ПРЕПРАЩА** и своята към нея.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правната страна на спора във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимиран правен субект срещу акт на съда, който подлежи на въззивна проверка, поради което същата е процесуално допустима. Жалбата е редовна, тъй като отговаря на изискванията на чл. 260, т. 1, 2, 4 и 7 и чл. 261 ГПК, поради което същата следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

При извършена служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК настоящата инстанция констатира, че първоинстанционното решение е валидно, а с оглед пълния обхват на обжалването и допустимо.

Спорът във въззивното производство се изразява в това дали вискателят дължи претендираните от частния съдебен изпълнител такси и разноси за извършени справки и изпълнителни действия в хипотезата на възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧ., след като същите не са събрани авансово.

Началото на производството по принудително изпълнение се поставя със сезирането на орган по принудителното изпълнение. Съгласно нормата на чл. 426, ал. 1 ГПК съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна, а съгласно чл. 426, ал. 2 ГПК в молбата си вискателят посочва начина на изпълнението, като може да посочи едновременно и няколко начина, а в течение на времето може да посочва и други начини за изпълнение. В хипотези, като настоящата, в които се иска принудително изпълнение на парично вземане, доколкото могат да бъдат приложени различни изпълнителни способности, вискателят следва в молбата за образуване на изпълнителното дело да посочи един или повече способности за принудително изпълнение на процесното вземане. Молба, в която вискателят не е посочил поне един изпълнителен способ е нередовна и подлежи на връщане съгласно нормата на чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. В този смисъл е и т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015г. по тълкувателно дело № 2 от 2013 на ОСГТК на ВКС. Изключение от горното правило е хипотезата, в която вискателят на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧ. е възложил на частния съдебен изпълнител да упражни вместо него правото на избор и да определи начина на изпълнението, изпълнителния способ.

След като е налице изрично упълномощаване на Ч. по смисъла на чл. 18, ал. 1 ЗЧ., то съдебният изпълнител е овластен да извършва справки, чрез които да проучва

имущественото състояние на длъжника, да определя способа за изпълнение и да предприема конкретни изпълнителни действия във връзка с реализирането му като не е необходимо да иска и да получи санкцията на взыскателя преди да предприеме описаните действия.

Безспорно нормата на чл. 80 ЗЧ. предвижда, че за всяко действие на съдебния изпълнител дължимата такса, определена с тарифата по чл. 78, ал. 2 ЗЧ., се внася авансово. В общия случай Ч. извършва поисканото от взыскателя изпълнително действие едва, след като последният е внесъл дължимата авансова такса. В процесния случай, обаче, Ч. е упълномощен на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧ. и именно, за да не увреди интересите на взыскателя, в тази хипотеза той е длъжен да предприеме извършването на изпълнителни действия и в случаите, когато взыскателят все още не е внесъл дължимите за тях авансови такси, ако тези изпълнителни действия са с обезпечителна функция като запора върху вземания на длъжника и възбраната върху недвижими имоти на длъжника. Установява се от материалите от изпълнителното дело, че ищецът, в качеството му на Ч. по образуваното ИД № 393/2018г. е извършил проучвания на имущественото състояние на длъжника чрез изискване на информация и документи от НАП, НБД, както следва: Извършила е справка в НБД „Население“ - по постоянен и настоящ адрес на лицето от 09.10.2018г. На 19.10.2018 г. с изх. № 20320 Ч. е адресирала до Директора на ТД на НАП офис Благоевград искане за издаване на документ -на основание чл. 191, ал. 3 и ал.4 от ДОПК и на осн. чл. 74, ал. 1, т. 4 ДОПК с информация относно притежавани недвижим имоти, движими имоти, декларирани доходи през изтеклата данъчна година, трудови договори, банкови сметки, съдружник в търговско дружество, данни за осигуряване. Постъпила е Справка за наличие/липса на задължения към ТД на НАП вх. № 20154/25.10.2018г. Ч. е изготвила и справка за действащи трудови договори на длъжника към 23.10.2018г. и справка – данни да осигуряваното по ЕГН за периода от 01.09.2017 – 31.12.2018г.Изготвена е и справка за банкови сметки и сейфове и сейфове на физическо /юридическо лице от 06.11.2018г. , а от ТД на НАП е постъпило и удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки, с вх.№ 20973/02.11.2018г. Ч. е изготвил сметка за размера на дълга към 14.11.2018г. Ч. е изготвил и запорно съобщение до ПИБ АД , подписано електронно и из-пратено с известие за доставяне до ПИБ АД. До Началника на Сектор ПП КАТ при ОД на МВР Благоевград Ч. е изпратил и запорно съобщение за налагане н запор върху лек автомобил. Съобщението е изпратено и получено от третото задължено лице. На 14.11.2018г. Ч. е изготвил сметка № 0000030512, ведно с фактура с получател взыскателя за сумата от 60,80 лв. с ДДС която включва 20 лв. за образуване на изп.дело, 10 лв. за извършени две справки за длъжника и имуществото му и 20 лв. за изготвяне на покана, призовка, препис от жалба и др. До длъжника е изпратено ПДИ и връчена на 23.11.2018г. На 30.11.2018г. е изготвена нова сметка и фактура за дължимите такси, в която е включена сумата от 0,80 лв. за допълнителни разноски. На 10.12.2018г. Ч. е изпратил писмо до взыскателя с изпращане на информация и кредитни известия. На 13.12.2018г. от Ч. е изготвена нова сметка и фактура за дължимите такси по изп.дело. С протокол от 28.01.2019г. Ч. е отсрочил насрочения за същата дата опис на движими вещи на длъжника. На 27.01.2020г. от Ч. е извършена нова справка за трудови договори на длъжника по нова молба от 14.01.2020г. от взыскателя за извършване на

изпълнителни действия – заповед за налагане на трудови възнаграждения на длъжника. Постъпила е и справка от БНБ от регистъра на банковите сметки и сейфове. На 20.07.2020г. Ч. е извършил справка и в Службата по вписванията за имоти на длъжника. На същата дата е извършена и актуална справка за трудовите договори на длъжника. На 05.07.2020г. Ч. е изпратил писмо до Агенцията по вписванията за изискване на документи. На 10.09.2020г. е изготвена сметка за размера на дълга към датата на изготвяне на сметката в общ размер от 1 141,90 лв. На 10.09.2020г. Ч. е изготвил Постановление за налагане на възбрана върху недвижим имот, а на 11.09.2020г. е изготвена и изпратена до съдия по вписванията молба за вписване на възбрана върху недвижим имот, собствен на длъжника. На 23.09.2020г. до взыскателя е изпратено писмо за заплащане на таксите за вписване на възбрана върху имот на длъжника.

На следващо място нито закона посочва, нито съдебната практика приема, че извършените от Ч. изпълнителни действия преди да са заплатени дължимите такси и разноски, са недействителни или следва да бъдат отменени.

В подкрепа на извода, че е допустимо таксите и разноските по изпълнителното дело да бъдат претендирани от взыскателя/длъжника, след като са заплатени от Ч. е нормата на чл. 79, ал. 3 ЗЧ., съгласно която за дължимите и неплатени такси и разноски Ч. може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, независимо от техния размер. Нормата на чл. 79, ал. 2 ГПК предвижда, че когато таксите по изпълнението не са внесени от взыскателя, същите се събират от длъжника. Настоящата хипотеза, обаче, попада в изключението, предвидено в чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК, съгласно което в хипотеза на прекратяване на изпълнителното производство на някое от основанията, предвидени в чл. 433 ГПК, освен поради плащане след започване на изпълнителното производство, разноските са за сметка на взыскателя.

Константна е практиката на Върховния касационен съд, обективирана в Решение № 266/19.12.2013 г. по гр. д. № 1427/2012 г. на IV г. о. и Решение № 640/04.10.2010 г. по гр. д. № 920/2009 г. на IV г. о., в които е прието, че разноските по принудителното изпълнение са за сметка на длъжника, освен в посочените в чл. 79, ал. 1 ГПК случаи, в които не е включено плащане, направено след започване на изпълнителното производство. В случаите на плащане след образуване на изпълнителното дело дори и последното впоследствие да се прекрати на някое от основанията по чл. 433 ГПК длъжникът дължи разноските по изпълнението- виж. Чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК. Според цитираната съдебна практика за длъжника възниква основание за заплащане на направените по изпълнението разноски ако настъпи плащане чрез съдия - изпълнителя или директно на кредитора след образуване на изпълнителното производство, като е без правно значение относно възникването на отговорността за разноски в случая установяване на факта на връчване на ПДИ. В чл. 79, ал. 3 ЗЧ. е предвидено, че за дължимите неплатени такси и разноски частният съдебен изпълнител може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 ГПК, независимо от размера на вземането. Законодателят изрично допуска възможността, дължимите на Ч. такси да не са събрани предварително от него. В случая не се касае за държавни такси, а за такси, които представляват нормирано с Тарифата за таксите и

разноските по ЗЧ. възнаграждение на Ч. за извършените от него процесуални действия по съответното изпълнително дело, чрез които той упражнява своята професия на Ч.. От цитирания текст е ясно, че Ч. може и да не събере предварително таксите. Съгласно чл. 78, ал. 1 ЗЧ. таксите по изпълнението се събират за извършване на изпълнителни действия и за извършване на други действия, като разноските се определят с тарифа. В чл. 79, ал. 1 ЗЧ. е предвидено, че за събиране на таксите по изпълнението се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от Ч., единият от които се връчва на задълженото лице. Съгласно чл. 79, ал. 2 ЗЧ. в сметката се посочват разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материален интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноси, размерът на получената предплата и последиците при неплащане. Тази сметка трябва да бъде изготвена преди самото събиране на съответните такси от Ч.. В нея всъщност се записват сумите за таксите, дължими на Ч. съгласно Тарифата за таксите и разноските по ЗЧ.. Прието е, че в случаите, когато изпълнението се извършва от частен съдебен изпълнител, длъжникът дължи такса и при плащане в срока за доброволно изпълнение. Прието е също, че таксата върху събраната сума за изпълнение на парично вземане по чл. 26 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители, по общото правило на чл. 79, ал. 1 ГПК е за сметка на длъжника, платил след започване на изпълнението, независимо дали е извършил плащането пряко на вискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело. В същата насока е разрешението на правния въпрос, дадено в Решение № 82/08.05.2012 г. по гр.дело № 1891/2010 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 266 от 19.12.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1427/2012 г., IV г. о. В случаите, когато изпълнението се извършва от Ч., длъжникът дължи такса и при плащане в срока за доброволно изпълнение, какъвто е настоящият случай. В посочения смисъл е Решение № 640 от 4.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 920/2009 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Светла Цачева, постановено по реда на чл. 290 ГПК. Съгласно т. 26, б.б ТТРЗЧ. за изпълнение на парично вземане се събира такса върху събраната сума, като за сума от 100 до 1000 лв. - 10 лв. + 10 на сто за горницата над 100 лв. Установи се от заключението на вещото лице, че таксата по т. 26 е в размер на 87,98 лв. без ДДС или 105,58 лв. с ДДС. Съгласно разпоредбата на чл. 81 ЗЧ., дължимите авансови такси по изпълнението при възлагане за събиране на публични държавни и общински вземания, не се внасят от вискателя, а се събират от длъжника. Поради това, в конкретния случай претендираните от ищеца такси и разноси не са били дължими авансово от вискателя Община Благоевград, а следва да бъдат заплатени от длъжника по изпълнителното дело. Дори и дължимите авансови такси за извършването на изпълнителни действия да не са внесени предварително от вискателя, то те следва да се съберат от длъжника и да бъдат задържани от страна на частния съдебен изпълнител, тъй като по естеството си съставляват възнаграждение за извършените от него процесуални действия. По аргумент от разпоредбата на чл. 79, ал. 1 ГПК, при приключване на изпълнителното производство, дължимите такси и разноси са в тежест на длъжника по изпълнителното дело, платил след започване на изпълнението, независимо дали е извършил плащането пряко на вискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело.

Тъй като правните изводи на въззивния съд съответстват на правните изводи на първоинстанционния съд, то въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал.1, пр. 1 ГПК.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само въззиваемия. Последният е претендирал присъждане на сумата от 400,00 лева адвокатско възнаграждение за въззивното производство. Въззиваемият доказва сторените разноски, тъй като е представил договор за правна защита и съдействие, в който като адвокатско възнаграждение е вписана претендираната сума и изрично е записано, че същата е заплатена в брой, като в тази част договора има характера на разписка съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 от 06.11.2013 на ОСГТК на ВКС и представлява доказателство за заплащане на адвокатското възнаграждение. Поради горното и на основание чл. 273 ГПК, във вр. чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му бъде присъдена сумата от 400,00 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Сумата в размер на 300 лв. платена от В. Т. за възнаграждение на особен представител следва да се изплати на адв. В. И. С. в качеството ѝ на особен представител на О. Г. К..

С оглед цената на предявения иск, настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване – арг. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК, във вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК.

Така мотивиран Окръжен съд Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 652 от 14.11.2022 г., постановено по гр. дело № 2536/2021 г., по описа на Районен съд - Благоевград.

ОСЪЖДА О. Г. К., ЕГН *****, с адрес гр. Б. .., да заплати на В. Й. Т. [1]Частен Съдебен Изпълнител с рег.№795, район на действие Окръжен съд - гр. Благоевград, Код по БУЛСТАТ: *****, с адрес на кантората в гр. Благоевград, ул. „Т.А. ... сумата от 400,00/четиристотин/лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в настоящото производство и сумата от 300 /триста/ лв. възнаграждение на особен представител.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ НА адв. В. И. С. АК – благоевград сумата от 300 лв. внесена като възнаграждение за особен представител/л.10 от делото/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____